

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'תקלח
ערב שבת קודש פ' וישלח - י"ט כסלו
ה'תשפ"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ג שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

IN HONOR OF OUR DEAR CHILDREN

Rabbi & Mrs. **Moshe and Tzilka Baila Scheiner** שיחיו

on the occasion of their 6th wedding anniversary,

Shabbat Parshat Vayishlach, 19 Kislev 5784

- Rosh HaShana L'Chassidus

*

May they go from strength to strength
in health, happiness, Torah and *mitzvot*.

*

DEDICATED BY THEIR PARENTS

Rabbi & Mrs. **Mordechai Avrohom HaKohen and Rivka Leah Katz** שיחיו

Rabbi & Mrs. **Pesach and Chanie Scheiner**

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

פרטים.

ולהעיר, שהבירור ד"צרפת" שמספרו "770" נעשה ע"י (ה"להבה" שמאירה מ)-בית יוסף, ועד לבית יוסף כפשוטו, הבית שבו בחר ועד שקנהו ובו חי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בעשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ומשם הולכת ונמשכת ("מוסיף והולך") העבודה ד"בית יוסף" – שמספרו (מספר הבית כפשוטו) "770".

ובעומק יותר – "צרפת" אותיות "פרצת", שבה מרומז גילוי והפצת המעיינות הוא בצרפת – פריצת כל הגדרים, ולא רק באופן שמצד פריצת כל הגדרים דהמעיינות באים הם גם בתחתון שאין תחתון למטה ממנו, אלא יתירה מזה, שענין זה הוא גם מצד התחתון, כמודגש בכך ש"צרפת" אותיות "פרצת"⁸, ועי"ז נעשה "פרצת" עליון פרץ¹⁰, "זה משיח, שנאמר¹¹ עלה הפרץ לפניהם"¹².

ג. ובדורנו זה גופא ניתוסף עוד יותר בכהנ"ל כש"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש כסלו בשנה זו:

ידוע ומפורסם הר"ת דשנה זו – ה"י תהא שנת נפלאות בה", "בכל (מכל כל)¹³, היינו, שהשנה עצמה וכל העניינים שבה הם באופן

(7) ראה לקמן ח"ב ע' 472 ואילך.

(8) ובסגנון דלעיל – שהמקבל מתאחד עם המשפיע להיות כמותו, ע"ד "זיהי אור הלבנה כאור החמה" (וראה לקמן הערה 10).

(9) וישב לח, כט.

(10) "פרץ על שם הלבנה בנפרצת לעתים ונבנית לעתים" (כנ"ל*) – וי"ל ש"נפרצת" (פירצה, מיעוט הלבנה) הוא גם מלשון פריצה, שבה מרומז שבמיעוט הלבנה (בחציו השני של החודש) נכלל גם פריצת גדר הלבנה שמקבלת מן החמה להיות כמו החמה.

(11) מיכה ב, יג.

(12) אגדת בראשית ספס"ג. וראה בר" ספס"ה ובפרש"י.

(13) נוסח ברכת המזון, וראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

(* בהנחה 87 בטה"ש שם ע' 163.

לפני שתפסו ש"אמת מארץ תצמח", אמרו לדוברים ולצועקים באה"ק ובחו"ל שישומו יד לפה ולא יאמרו מי הם השבעים וכמה שמשחררים, ואדרבה, יעשו שמחות והילולות על כך שחתמו "הסכם שלום" שאחד מסעיפיו הוא נושא החלפת השבויים – שגם ללא סעיף זה היו חותמים על הסכם הנסיגה,

אך מאחר שאי-אפשר לרמות את העולם כל הזמן ובכל העינים, והרי יודעים שישנם אחרים שמאיזו סיבה שתהי' יגלו סוף-כל-סוף את האמת, עד שאכן גילו שבין שבעים וכמה המשוחררים – כמעט חציים היו כאלה שישבו בבית-הסוהר לא על ענינים של מה-בכך... – שגם בנוגע לאלו היושבים על ענינים של מה-בכך אחזו שנים רבות בשיטה שלא להיכנע לאיומים של טרוריסטים, ושם היו קרוב לחציים (שלושים וכמה) – אנשים שהתעסקו בפועל עם ענינים של חבלה, עד למעשה חבלה שגבה נפשות ממש!

מובן מאליו, שהיות ואין מעצור לרוחם של הדיפלומטים, במילא התחילו לחפש גם על כך הסברים מדוע היו צריכים לנהוג כך, אלא ששאלו אותם שאלה פשוטה: אם זהו הטעם והטענה הנכונים וכו' – מדוע עשיתם מכך סוד, הרי הייתם יכולים לומר מלכתחילה את פרטי המעשה כפי שהוא בפועל? אלא מה, לא הייתה ברירה, מצד טעמים פשוטים, טעמים כמוסים וכו', והוכרחו לשחרר רוצח שאומר בפירוש "אכלתי ואוכל עוד", ר"ל היל"ת! – הוא אינו אומר שעשה תשובה, הוא אומר בפירוש שאינו אוחז בתשובה אלא אצלו זהו ענין של טוב וצדק!

וכששואלים אותם מדוע עשיתם מכך סוד, אזי גם על כך הם מצאו סיבות: שלא צריכים להעיק על הלב, טעם כזה וטעם אחר –

כאמור לעיל, לא נוגעים כאן טעמים על-פי שכל, ששכל הרי יכול לקבל שוחד, שאז "השוחד יעור עיני חכמים" (שופטים טז, יט) – היינו, מי שהתורה מעידה שהוא 'חכם', אך כיון שבענין זה הוא לקח שוחד, אזי "יעור עיני חכמים": שנראה לו ש"ו(יסלף) דברי צדיקים" – שזה ענין של צדקה ויושר.

וכאמור לעיל: מדובר במעשה שלא יכולים להחזירו! שבעים וכמה אסירים ששוחררו כבר יצאו לחופשי ונמצאים במקום כזה שלא נראית לעין שום סיבה מדוע שלא ישתדלו שוב (בעניני חבלה), רחמנא-ליצלן היל"ת!!

וכאמור לעיל, אין זה רק הענין כפי שהוא לעצמו, אלא זה מראה על השיטה שנקטו בה, רחמנא-ליצלן: דבר ראשון – שיכולים להעלים את האמת, ועד שיכולים לומר הפוך מהאמת, העיקר שיפעלו דבר 'טוב' ו'הכי טוב', עם כל הדברים 'הטובים' – בידעם שזהו "מילתא דעבידא לאיגלווי" וש"מהם יראו וכן יעשו" אלו שמאיימים ולוחצים שאין דבר שלא יכולים לפעול, רחמנא-ליצלן – והראי: אין ענין גדול יותר, וויתור גדול יותר, ונסיגה גדולה יותר מכך ששנים רבות אחזו במעמד ומצב זה והתעקשו לעמוד על כך, ורחמנא-ליצלן איבדו כמה נפשות מישראל בגלל שיטה זו – ופתאום שחררו שלשים וכמה!

(משיחת מוצאי ש"פ במדבר, מבה"ח וער"ח סיון ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

החלפת השבויים - עוד דוגמא לשיטה הקלוקלת

תרגום חפשי לשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

לאחרונה נוסף עוד מקרה מבהיל שדואגים "לטייח" אותו, אך הוא מראה עד היכן מגיעים הדברים:

ישנו יהודי שהי' בשבי' (אצל הצד שכנגד) ולא רצו לשחררו, עד שהחליפוהו בשבעים וכמה (אסירים) מהצד שכנגד.

באותה תקופה, חתמה ארה"ב חוזה דומה עם ברית-המועצות (עם רוסיה), והחליפו **חמשה שבויים בשניים** - ואילו כאן החליפו **אחד תמורת שבעים וכמה!**

אמנם נכון שאם היו שואלים שאלה זו בהלכה - היו יכולים להתווכח, מכיון שמדובר אודות פיקוח-נפש של יהודי אחד וכשצריכים לתת על כך פי-כמה-וכמה - אזי יש מקום **להתווכח** כיצד צריך להיות הדין,

אבל בזה גופא נוסף ענין עיקרי: **בגלוי** אמרו שמכיון שאין ברירה אחרת, והיות שמדובר ביהודי בעל משפחה - לא יכלו להתחשב בכמות האסירים שיצטרפו לשחרר עבור זה מבית-הסוהר, ולכן עשו זאת. שאלו על כך: הרי ריבוי פעמים היו מעשים בפועל שטרוריסטים לקחו בני-ערובה ("האסטעדזשעס" - כפי שמכנים זאת כאן) והם רצו שישחררו את פלוני ופלוני, במספר שוה או פעמיים כך - אך לא פי-שבעים, ואתם עצמכם הרי הכרזתם אז שזו נקודה עקרונית - לא להכנע לשום איום!

וטעמו בצדו: שאם יורו להם את הדרך שע"י איום משחררים ופועלים איזה ענינים - זה יגרה אותם להתאמץ להשיג עוד בני-ערובה - במילא אין עצה אחרת ומוכרחים להראות להם שזה לא מועיל. וטעם זה יש לו מקום בהלכה ובשכל הפשוט, ואפילו מקום בדיפלומטי' (שעל זה הרי בונים כעת).

ובשיטה זו החזיקו משך שנים רבות, אף שהביאה לקרבנות יהודים ששמותיהם כתובים, ואלו ענינים שבגלוי.

וכאן התחרטו לפתע, ובאופן מבהיל, כאמור לעיל - **אחד תמורת שבעים וכמה!!**

אבל כאמור, כאשר טוענים טענה זו, מכיון שענין זה כואב לכל יהודי, רחמנא-ליצלן, הנה כל יהודי ששומע שלא הייתה דרך אחרת לשחררו אלא ע"י שחרורם של שבעים וכמה - חושב לעצמו: אולי זו הדרך, ואולי לא הייתה דרך אחרת, והרי הצלת "נפש אחת מישראל" היא קיומו של **"עולם מלא"**, ועל-אחת-כמה-וכמה כשמדובר רק על שבעים וכמה.

שעד כאן הי' מה שהי' כפי שנהוג בעולם, כאמור לעיל; אלא שכאן נוסף משהו:

של "נפלאות", "פלא" שלמעלה מנס¹⁴, ו"נפלאות" לשון רבים, ועד ל"נפלאות", נו"ן פלאות¹⁵, ולכל לראש והוא העיקר - "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹⁶ ("נפלאות" גם לגבי יצי"מ¹⁷).

ובשנה זו עצמה כבר "קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש השלישי (שלימות של ג' חדשים, "בתלת זמני הוי חזקה"¹⁸), ועומדים בסמיכות ליום השלישי בחודש השלישי, מתן תורה דתורת החסידות¹⁹, התחלת הגילוי דתורתו של משיח, שאז יהיו הנישואין דהקב"ה וכנס"י באופן ש"והי' אור הלבנה כאור החמה".

[ולהעיר, שענין זה מודגש גם בכך ששנה זו היא שנה **שלימה**, שחשון וכסלו שניהם שלמים (גם חדשים שלמים בהמשך אחד), ושנה **תמימה** (תמימות יתירה²⁰), שניתוסף

14) ראה לקו"ש חט"ו ע' 368 הערה 16. וש"נ.

15) זח"א רסא, ב.

16) מיכה ז, טו.

17) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ ע' (ע' תפז). וש"נ.

18) ב"מ קו, רע"ב. וש"נ.

19) ובשנה זו מלאו **תשעים שנה** להכרזה שי"ט כסלו הוא ראש השנה לתורת החסידות (ט"ז כסלו תרס"ב - תשנ"ב), שמאז ניתוסף "שטרועם" מיוחד בהצפת המעיינות חוצה ע"י "חיילי בית דוד" שלוחמים מלחמת בית דוד" ומנצחים את אלה "אשר חרפו עקבות משיחך" (כדברי כ"ק אדנ"ע בהשיחה הידועה) - כפי שכבר נעשה בשלימות בסיומה של שנת הפ"ט שמסיימים מזמור פ"ט (בגימט' פדה) בתהילים באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן", ועתה נמצאים בשנת הצד"ק, הקשורה עם ביאת משיח צדקנו ובנין ביהמ"ק השלישי, כסיום וחותם מזמור צד"ק בפסוק "זיהי נועם גו' ומעשה ידינו כוננה", שקאי על השראת השכינה בביהמ"ק השלישי (מדרש תהילים עה"פ), שזהו"ע הנישואין דהקב"ה וכנס"י, כדאינתא במדרש (שמור"ר פל"ג, ז) בנוגע להמשכן, ושלימותו בביהמ"ק השלישי (וראה לקמן בשוה"ג להערה 23).

20) כולל גם השלימות ד"שבע שבתות תמימות תהינה" כשהתחלת הספירה במוצאי שבת, תמימות כימי בראשית - שלימות משולשת (ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 12 ואילך. וש"נ).

בה חודש העיבור²¹ - די ש לומר, שבשנה שלימה (שלימות החדשים חשון וכסלו) מודגשת שלימות (חדשי) ה**לבנה** (כפי שמקבלת מהחמה), ובשנה תמימה (הוספת חודש העיבור²²) מודגשת שלימות הלבנה שנעשית כמו החמה, כיון שע"י חודש העיבור משתוות שנת הלבנה לשנת החמה, מעין ודוגמת "והי' אור הלבנה כאור החמה".]

ויש לקשר זה עם דרושי חתונה שאמרם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו²³ (שנדפסו מחדש ובתוספת ביאור כו'²⁴) - דרושים בתורת החסידות השייכים לחתונה - שבזה מודגשת ביותר השייכות לחתונה דכנס"י עם הקב"ה לימות המשיח, שאז יהי' עיקר ושלימות הגילוי ד"תורה חדשה מאתי תצא".

ומזה מובן שבימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש²⁵ - היינו שיושבים יחד עם הקב"ה ("ישראל וקוב"ה כולא חד") ב"שולחן ערוך"²⁶ לסעודת הנישואין, הסעודה דליותן

21) ערכין לא, א - במשנה.

22) ובהדגשה יתירה בשייכות ל"ט כסלו, ראש השנה לתורת החסידות - שבו מתחילים ללמוד שיעורי התניא (כפי שנחלק לימי השנה) לפי החלוקה דשנה מעוברת.

23) בהחתונה ד"בית יוסף" בשנת תרפ"ט*.

24) ביום א' פ' וישב, טו"ב כסלו - נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א לכל אחד ואחת שיחיו "קונטרס דרושי חתונה", בצירוף שתי שטרות של דולר לצדקה (המו"ל).

25) כלומר לא זו בלבד שנשלמה העבודה וצריכים לפעול הגילוי בעולם (כנ"ס ס"א), אלא יתירה מזה, שישנו כבר בפועל ובגלוי, וצריכים רק לפתוח את העיניים, כי **מכבר נתן לכם** . . עינים לראות".

26) ובפרט לאחר שלימות העבודה בכל הדורות בקיום ה"שולחן-ערוך" (דה"בית יוסף") עם ה"מפה" שעל ה"שולחן-ערוך" (הגהות הרמ"א על השו"ע דהב"י) - כידוע הרמז במ"ש "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", שרומז על הרמ"א, שלאורו הולכים כל

(* להעיר מהשייכות דשנת תרפ"ט ל"פצת" - שהשלימות דהט" - (שכל א' מהתשעה כולו מעשר) היא צ', ד"ל שבזה מוזמן שבשנת הצד"ק נעשית שלימות הנישואין, שהו"ע ענין הנישואין דכנס"י עם הקב"ה.

ושור הבר ויין המשומר, שבסיומה "אומר לו (הקב"ה) לדוד (דוד מלכא משיחא) טול (כוס של ברכה) וברך, אומר לה, אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר²⁷ כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא"²⁸.

ד. והמעשה הוא העיקר²⁹:

בבואנו מערב שבת שבו קיימא סיהרא דחודש כסלו באשלמותא, והמשכו ביום הש"ק ומוצאי ש"ק (יום ראשון) (שנקרא יום אחד, ש"ה' הקב"ה יחיד בעולמו³⁰), טו"ב (כסלו), ג' ימים רצופים שיש בהם מעלה (קדושה) מיוחדת, והמשכס בח"י, ערב י"ט כסלו, ועאכו"כ בימי הגאולה י"ט וכ"ף כסלו, והמשכס בימים שלאח"ז עד לימי חנוכה – יש לערוך התוועדות חסידותיות³¹ ("חסידישע פארבריינגענישן") בכל מקום ומקום, בכל מדינה, בכל עיר ובכל שכונה כו', ולא רק התוועדות גדולות במקומות מרכזיים ועיקריים, אלא בכל מקום ומקום כפשוטו, כולל גם שבכל מקום פרטי תהי' ההתוועדות באופן של "עיקר" (ולא באופן שמקום פלוני הוא "עיקר", משפיע, ומקום פלוני הוא "טפל", מקבל), ולא זו בלבד שאין זה גורע

בני"י עד סוף כל הדורות, ועי"ז יוצאים מהגלות אל הגאולה.

(27) תהלים קטז, יג.

(28) פסחים קיט, ב.

(29) אבות פ"א מי"ז.

(30) ב"ר פ"ג, ח. פרש"י בראשית א, ה.

(31) להעיר מפתגם בעל הגאולה ע"ד גודל הפעולה התוועדות חסידית יותר מפעולתו של מלאך מיכאל (אג"ק שלו ח"ג ע' תיג. וש"נ).

(* כולל גם אחינו בני"י הספרדים - כפי שמצינו בנר חנוכה שגם הספרדים (שבדרך כלל נוהגים כהב"י) נוהגים כהרמ"א, וכן לאידך, שהאשכנזים נוהגים כהספרדים, כמודגש בפסק הרמ"א כדעת הרמב"ם ולא כדעת התוספות (ראה ט"ז או"ח ר"ס תרעא). - ולהעיר גם מהפסטר פרשת וישלח: "גלות גוי צרפת (אשכנז) וגלות ירושלים אשר בספרד ירשו את ערי הגנב", החיבור והאיחוד דאשכנזים וספרדים בבירור וירושת אחד, ששי"ך לתוכן הענין דהדלקת נרות חנוכה "על פתח ביתו מבחוץ", כדי להאיר את החושך (משמשקע החמה), "עד ללכיא רגלא דתמוזא".

בה"עיקר" שבמקום שני, אלא אדרבה, שעי"ז ניתוסף יותר בשאר המקומות, בבחינת "קנאת סופרים תרבה חכמה"³², ועד שכולם נעשים בבחינת "עיקר", ועד ל"עיקר שבעיקר" – שאינו צריך לקבל השפעה ממקום מרכזי ועיקרי, כיון שנעשה בעצמו כמו המקום המרכזי והעיקרי, ע"ד ובדוגמת שלימות הלבנה שהיא (לא רק בבחי' מקבל, אלא) כמו החמה.

וכדאי ונכון שכאו"א יערוך התוועדות (ומה טוב - ג' התוועדות³³, "בתלת זימני הוי חזקה") - עם עצמו (בכל עשר כחות נפשו³⁴), עם בני ביתו, עם חבריו וידידיו וכיו"ב - כדי להדגיש עוד יותר שכאו"א הוא גם משפיע (ע"ד שלימות הלבנה שנעשית כמו החמה), וכמ"ש³⁵ (בשייכות להגאולה) "והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם".

ובהתוועדות אלו יעוררו ויתעוררו³⁶ ("איש את רעהו יעזורו"³⁷) להוסיף בג' הקוין דתורה עבודה וגמ"ח, כדרשת חז"ל³⁸ על הפסוק "פדה בשלום נפשי", "כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הציבור מעלה אני עליו כאילו פדאני לי ולבני כו'", ועוד והוא העיקר, לא רק "כאילו פדאני לי ולבני", אלא "פדאני לי ולבני" בפועל ובגלוי.

(32) ב"ב כא, סע"א. כב, רע"א. וראה אוה"ת ויצא ריח, ב ואילך.

(33) אחת בעצמו ושתים ע"י שלוחיו, או שמשתתף בעצמו בשלשתן כיון שנערכות בזמנים שונים - לביל י"ט כסלו, ביום י"ט כסלו, ובפרט קרוב לסימום ובאופן שיומשך גם לביל כ' כסלו (כנ"ל*).

(34) ראה "התמים" ח"ב ס"ע מה ואילך. לקו"ש ח"ב ע' 497 ואילך.

(35) מלאכי בסופו.

(36) ובלשון הרב הוא בעל הגאולה: "זה היום . . . אשר בו . . . יתעוררו אלפי לבבות בישראל לתשובה ועבודה שבלב כו'" (לקו"ד ח"א יט, ב).

(37) ישע"י מא, ו.

(38) ברכות ת, רע"א.

(* הערה 65 בסה"ש שם ע' 161.

[ע"ד* תורת הבעש"ט הידועה⁵ בנוגע לתכלית שליחות וירידת הנשמה בגוף, שיכול להיות שנשמה תרד למטה וחיה שבעים-שמונים שנה כדי לעשות ליהודי טובה פעם אחת. זאת-אומרת, שהגם שהיהודי למד תורה וקיים כל המצוות, קלות וחמורות - יכול להיות שעיקר שליחות הנשמה שלו בגוף היא בכדי לעשות טובה ליהודי!]

וידעה זו גופא מוסיפה יותר מרץ וחיות לכל יהודי בעבודתו בפועל:

לחזק כל פעולותיו במילוי שליחותו של הקב"ה בעולם לעשות "דירה בתחתונים", ע"י קיום התורה ומצוות, והפצת היהדות והפצת המענינות חוצה גם ליהודים אחרים, עד גם בנוגע להפצת שבע מצוות בני נח אצל אינם-יהודים⁶.

ולא רק באופן ד"ויצא" - לצאת בעצמו לעשות השליחות, אלא "וישלח" - לעשות (או לחזק) שגם אחרים יהיו (יותר חזק ויותר בגלוי) "שלוחים" של הקב"ה, ועד עם כחות ד"מלאכים ממש", כנ"ל**.

וכפי שזה מודגש במיוחד בדורנו זה, שנשיא הדור שמו - "יוסף", על שם "יוסף לי ה' בן אחר"⁷, העבודה דלפעול על ה"אחר" שגם הוא יהי' "בן"⁸ (בגלוי) להקב"ה. ו"יצחק" על שם "כל השומע יצחק לי"⁹: אפילו מי שעדיין הוא רק "שומע" את המדובר (אבל עוד לא "דואה" - שרואה זאת כאילו בעיניו שלו) וב"שומע" גופא - "כל השומע", אפילו אם הוא שומע זאת רק בחיצוניות (הוא אינו מתבונן בזה ואינו חדור בזה ("דערהערט ניט") וכיו"ב) - גם בו נפעל "יצחק לי", שנעשה שליח הגורם צחוק ותענוג בהמשלח, עד למשלח הראשון - הקב"ה, כביכול, בעצמו, עי"ז שה"שומע" ממלא את התאווה והתענוג (כביכול) של הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים¹⁰.

ובשנה זו - צריכה העבודה הנ"ל במיוחד להתבטאות בשני הענינים המיוחדים שנה זו, "שנת הקהל" ו"שנת תשמח"¹¹:

א) לנצל כל הזדמנות ל"הקהל את העם האנשים והנשים והטף", בכדי לפעול בהם "ליראה את ה' אלקיכם גו' כל הימים אשר אתם חיים על האדמה"¹². זאת-אומרת, לא להסתפק בזה שיש לו יראת ה' ובהו מהווה דוגמא חי' לאחרים, אלא להקהיל גם יהודים אחרים ולהביא אותם (או להוסיף בהם) "ליראה את ה' אלקיכם", עד ליראת ה' כזו שהיא "כל הימים".

ויש להדגיש בזה, שאין שום חילוק ב"הקהל" בין "האנשים והנשים והטף" - היות ומצד הנקודה ד"ליראה את ה' אלקיכם", כולם שוים [ע"ד המדובר לעיל בנוגע לעבודת השליחות ד"דירה בתחתונים"].

(משיחת ש"פ וישלח, י"ד כסלו התשמ"ז - מוגה, תרגום מאידית***)

(5) "היום יום" ה אייר. אגרות-קודש אדמו"ר	(9) וירא כא, ו.
מהררי"צ ח"ג ע' קעד. ע' רצה. ח"ד ע' תקכא. ועוד.	(10) וראה תר"א ויצא כא, ג. וראה לעיל ע' 120 ואילך.
(6) ראה רמב"ם הל' מלכים ספ"ח.	
(7) ויצא ל, כד.	(11) ראה בארוכה לעיל ע' 43 ואילך; 54 ואילך.
(8) ראה אוה"ת ויצא רכ, א ואילך. ועוד.	(12) וילך לא, יב ואילך.

(* קטע זה המובא באריחים - נשמט מהשיחה שנדפסה (בתרגום) בהתוועדות תשמ"ח ח"א ע' 595, כמו גם הערה 42 שלא נדפסה בשיחה המתורגמת.

(** סעיף י' בהשיחה והע' 52 (סה"ש שם ע' 144).

(*** התרגום דשיחה זו הוגה ותוקן מחדש על-ידינו.

מדוע מרעישים ללא הרף להוסיף עוד פעולה ועוד

[.] כשם שבמלאכת הבריאה, הרי ע"י פעולה "קטנה" (הורדת הקורנס) נשלמה כל מלאכת הבריאה ("ויכל גו' מלאכתו"), ומזה נכנסו מיד ל"וישבות ביום השביעי"¹,

עד"ז הוא גם אצל בני", שכל יהודי הוא שלוחו של הקב"ה וכמותו דהמשלח (כנ"ל בארוכה*), דגם כשמדובר אודות פעולה טובה אחת ויחידה, ואפילו כשהמדובר הוא בפעולה הכי קטנה שהיא לא יותר מ"כחוט השערה" – צריך הוא לדעת, שיכול להיות, שפעולה זו היא ה"מכה בפטיש", או יותר "קרוב" – "הורדת הפטיש", שעל ידה נשלמת כל העבודה דזמן הגלות, ומיד (אחרי הפעולה) נכנסים ל"יום שכולו שבת ומנוחה"². וכהפס"ד ברמב"ם³: "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

עפ"ז יש לנו גם הסברה על כך שמרעישים ללא הרף ("מ'האלט אין איין שטורעמען") שיהודי צריך "לרדוף" ("דארף זיך יאגן") להוסיף עוד פעולה ועוד פעולה בתומ"צ, הפצת היהדות והמעיינות חוצה, ובפרט בשנה זו – בעניני "הקהל" ו"תשמח" (שמחה), כי ע"ז אפשר להביא את משיח צדקנו ברגע א' קודם**.

דלכאורה: בני"ה הרי מחכים למשיח כבר אלפי שנים⁴, וכבר עשו ריבוי תורה ומצוות במשך כל הדורות?!

וע"פ הנ"ל הרי זה מובן: מכיון שמדובר אודות מילוי והשלמת שליחותו של הקב"ה לעשות לו ית' דירה בתחתונים – הרי הקב"ה אינו מוגבל האם זה יהי ע"י פעולה קטנה או גדולה, ע"י גדול שבגדולים או קטן שבקטנים – הרי יתכן, שפעולה קטנה זו ע"י ילד קטן תהי"ה המכה בפטיש" שתביא את הגאולה!

1) בראשית ב, ב.

2) סוף מס' תמיד.

3) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

4) כמבואר בפרשתנו בנוגע ליעקב ובפשוטו של מקרא – פרש"י (לג, יד בסופו).

* סעי' ג"ח בשיחה (סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 139 ואילך).
 ** [בהנחה בלתי מוגה נכתב כאן:] ועד"ז בנוגע לדיבור אודות ביאת המשיח – דלכאורה, הדיבור בכל החיות והלהט כו' שמשיח צדקנו בא תיכף ומיד ממש, הו"ע של "ווילדקייט" [= פראות], שהרי, כבר נאמרו דברים אלו ריבוי פעמים, ואעפ"כ לא זו מאומה (לכאורה), ומה מקום להמשיך ולדבר בזה בכל החיות והלהט כו', שבת לאחרי שבת?!

אם רוצים בכל זאת לדבר על משיח צדקנו – לא צריכים

לצעוק... אלא יכולים לדבר בנחת ובמתינות, להפטיר בניגון חריש, ולכל היותר למחוא כפים. ואם הוא מחמיר ומהדר כו' – ימחה כפיו באופן דאחורים כנגד אחורים – אבוי ל"מחיאית כפים" שכזו, אבוי ל"מכה בפטיש" שכזו, ואבוי ל"חומרה" ו"הידור" ו"ידיעת ההלכה" כאלו...
 והמענה לזה – שהיא הנותנת: מכיון שלאחרי ריבוי הדיבורים והפעלות כו' עדיין לא בא משיח צדקנו, הרי, אין ברירה אחרת אלא להתנהג באופן של "ווילדקייט", ע"פ שר"ע, כמובן, אבל, באופן שלמעלה מסדר מסודר כו'.

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש (בהמשכה של התוועדות זו, עוד לפני תפלת המנחה) מתקיימת בקשת יעקב (בשם ועבור ובשליחות כביכול דכאו"א מ"א ישראל) "לישב בשלוח" (שקורין במנחה) בפועל ובגלוי (כיון שכבר לפני"ז נתקיים היעוד "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה"), ונתקיים "אך צדיקים גו' ישבו ישרים את

פניך"³⁹, בביהמ"ק השלישי, ושם תערך ההתוועדות הגדולה דחנוכת ביהמ"ק השלישי במעמד כל בני"י ("כל יושבי' עלי"⁴⁰), עוד לפני ימי חנוכה, ובימי חנוכה יתוסף עוד יותר ("מוסיף והולך") בשלימות הגאולה באופן ד"לכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון"⁴¹.

39) תהלים קמ, יד.

40) ערכין לב, סע"ב.

41) תהלים פד, ח.

מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, ישראל רחמים בן חיה מושקא, ומענדל בן חיה מושקא, שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה להצלחה רבה בכל - בגשמיית וברוחנית נדבת מהיטבאל יומות

השעה היא "שעת חרום" ואין מקום לחשבונות

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

"ויקח מן הבא בידו" (פרשתנו לב, יד)

כאשר - רחמנא ליצלן - בוערת שריפה, רואים בטבע האדם שהוא אינו נעמד להציל את חפציו באופן מסודר - אשר בתחילה מחפש במגירה שבה מונח דבר יקר ולאחמ"כ הולך למגירה שני' שבה נמצא דבר שאינו יקר כ"כ (כמו הקודם) אך גם הוא חשוב - אלא הקב"ה הטביע בטבע בני אדם שכאשר בוערת שריפה אזי מיד "ויקח מן הבא בידו" ו"מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה"¹.

[והנמשל:] גם כאשר אפשר לערוך חשבונות - חשבונות שאינם אמיתיים או אפילו חשבון צדק אמיתי - שבשנים כתיקונם ה' צריך להיות סדר שונה, הרי זה לא נוגע ל"שעת חרום", שעה בה הקב"ה שורף את שיירי הגלות האחרונים, ורוצה שיהיו ראויים ל"ואתם תלוקטו לאחד אחד בית ישראל"² וכפירוש רש"י³ שהקב"ה אווז ביד כ"א ומוציאו מהגלות.

אמנם, גם מצד היהודי צריכה להיות איזו הכנה, "ויקח מן הבא בידו", ועל כך אומרים שהגיע כבר הזמן לקדש את שמו של הקב"ה באופן שגם אינם-יהודים יראו זאת, על-ידי שהיהודי יהי' יהודי באהליך ויהודי בצאתך, עם "גאון יעקב" ועם כל התוקף בנוגע לשמו, לבושו ולשונו, וכל הענינים שבזכותם יצאו בני ישראל מגלות מצרים⁴, "כימי צאתך מארץ מצרים"⁵,

ובודאי שניתן הכח לבצע זאת בשלימות, וכאמור לעיל - בשמחה ובטוב לבב,

וזו גם ירזז, יקדים וימהר את קיום היעוד ד"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". (תרגום חפשי משיחת י"ט כסלו ה'תש"ם - בלתי מוגה)

(1) ראה מכילתא (ורש"י) בא יב, יז. וראה אנציק' (4) ראה פס"ז (לקח טוב וארא ו, ו. וראה בהנסמן תלמודית ע' אין מעבירין על המצות. וש"נ. בלקו"ש חל"א ע' 230).

(2) ישע"י כז, יב. (3) נציבים ל, ג.

(4) ספר הליקוט'ים שמות ג, ד. (5) מיכה ז, טו.

(6) הנהגים לא רצו ליתן ולא נתנו זהבם לעשיית העגל (פרדר"א פמ"ה. ועוד). וראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 299 הע' 11.

כוחן ופעולתן של הנשים בדורנו

רואים בפועל, שכשם שבדור דמתן-תורה בזמן ש"ה' עוז לעמו יתן"¹, הרי היתה ההתחלה "כה תאמר לבית יעקב"² "אלו הנשים"³, וכמבואר במדרש שכל קיום התורה הי' תלוי בזה⁴ - כך גם בדור דעקבתא דמשיחא ביחוד⁵, כמובא גם בכתבי האריז"ל⁶ שבדור דעקבתא דמשיחא יהיו "נשותיהם מושלות עליהם", היינו שיצייתו לנשותיהן, רק צריכים לפעול אצל הנשים שלא יבקשו דברים של מה בכך, ענינים טפלים ומותרות - אלא יבקשו את הדברים שצריכים לבקש.

וכפי שהי' במתן תורה, שהנשים הכריחו (את האנשים) לקבל את התורה (עי"ז שלא השתתפו בחטא העגל⁷ שהוא ההיפך דמ"ת⁸), וקדמו להשתתף בנדבת המשכן⁹, ועוד ועיקר - שייכותן המיוחדת להליכה אח"כ לארץ ישראל בגאולה¹⁰ ע"י משה רבינו - גואל ראשון¹¹, וכמובא בגמ' ובמדרש¹² שדוקא הנשים חיבבו את הארץ כהסיפור דבנות צלפחד¹³, שזהו ההיפך מעצת המרגלים,

יה"ר שכך יהי' גם עם הנשים שבדור זה, שישכחו מכל עניני המותרות ויתבעו מבעליהן¹⁴: ראשית - ללכת ולקבל את התורה על-מנת ללמוד וללמד לשמור ולעשות, ושנית - אפ' כאשר נמצאים עדיין במדבר, בחוץ לארץ, להעמיד שם בגלות את המשכן לו ית', ושימסרו לצורך כך את הזהב, כסף ונחושת עם כל שלש עשרה או חמש עשרה הדברים¹⁵ שמונה שם בפרשה¹⁶,

ועי"ז גופא הן יפעלו אח"כ בגלוי שיוכלו לילך בקרוב קוממיות לארצנו, בביאת משיח צדקנו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן אני מאמין.

(תרגום חפשי ומעובד משיחת י"ט כסלו ה'תשכ"ב - בלתי מוגה)

(1) תהלים כט, יא. ובפרש"י: ורבותינו דרשוהו (זבחים קטז, א) במתן תורה כו'.
(2) יתרו יט, ג.
(3) מכילתא (ופרש"י) שם.
(4) שמו"ר פכ"ח, ב. וראה גם לקו"ש ח"ב ע' 528 ואיך. ועוד.
(5) שהוא גלגול של הדור שיצא ממצרים (כתבי האריז"ל שער הגלגולים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר הליקוט'ים שמות ג, ד).
(6) ספר הליקוט'ים שמות ג, ד.
(7) הנהגים לא רצו ליתן ולא נתנו זהבם לעשיית העגל (פרדר"א פמ"ה. ועוד). וראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 299 הע' 11.
(8) "ומיחו בבעליהם" (במדב"ר פכ"א, י).
(9) ויקהל לה, כו. וראה סה"ש שם הע' 13.
(10) שאמרו חז"ל (סוטה יא, ריש ע"ב) "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים".
(11) שהוא גואל אחרון (ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנ, א. וראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ).
(12) ספרי פנחס כז, א. וראה גם במדבר שם. ועוד.
(13) פינחס כז, א-ד. וראה פרש"י שם כו, סד: "על הנשים לא נגזרה גזירת המרגלים לפי שהן היו מחבבות את הארץ".
(14) ראה גם לקו"ש שבהערה 18.
(15) ראה לקו"ש שם ע' 902 ובהנסמן שם.
(16) ר"פ תרומה.

